

SEMERCİ

Köyün yaşlı semercisi Bekir Usta ölmüştü. Tüm eşekler köy meydanında toplandılar, tepinmeye, oynamaya başladılar.

Yaşlı, hasta bir eşek duvar dibinde düşünüyordu. Ona geldiler. “Haberin yok herhalde, semercimiz öldü,” dediler.

“Ne olmuş öldüyse?”

“Artık sırtımız yara bere olmayacak, özgür olacağız!”

“Nasıl bir özgürlükmüş bu?”

“Semerci olmayınca artık sırtımıza semer yapılmayacak. Böylece sahiplerimiz bizimle yük taşıyamayacak. Kırdan bayırda istediğimiz gibi dolaşacağız...”

Yaşlı eşek gülmüş:

“Şaşarım aklınıza,” demiş.

“Bugün sevinçle tepineceğinize, aslında yas tutmalısınız. Bekir Usta iyi kötü sırtımızın ölçüsünü biliyor, bizi rahatsız etmeyecek semerler yapmaya çalışıyordu. Yarın bir acemi semerci getirirler, sırtınız yaradan kurtulmaz. İyisi mi, siz semerciden değil, eşeklikten kurtulmanın yolunu arayın.

Eşek kaldıkça, sırtınıza bir semer yapan bulunur.” Neyi farklı yapıyorsunuz ki farklı sonuç bekliyorsunuz, bunu bir kere başta sormalıyız. Bana kalırsa yaptığımız en önemli etkinlik " düşünmek" ise, o zaman bizim "düşünmenin" ürettiği "düşüncelerde" nasıl bir sorun var ki yaşamımız yeterince "insani" değildir.

Kanımca, "gerçek-algı makası" bizde çok açık, bu yüzden dilimizde çok sapma var ve dildeki sapma düşüncelerdeki sapmanın ana kaynağı. Bilim yapmama gerekçesi de aynı sorundur. Müsamere kültürüne son vermenin birinci basamağı dilimizi ıslah etmemizdir, zira 200 kelime ile düşünen, 2000 kelime ile düşüneni anlamayacaktır. Çünkü insan göz ile bakar dil ile görür.

Dr. Anooshirvan Miandji